

forfølge. (Kofod: Men det er jo det Bestaaende!) Jeg veed ikke, at det er det Bestaaende noget Sted, uden at jeg i dette Dieblif skulde huske meget feil; jeg veed ikke, at Kvinder ere valgbara med Hensyn til Bestyrelsen af de Fattiges Kasse, jeg har aldrig hørt Tale derom, her er det, saa vidt jeg veed, første Gang foreslaet. Jeg skal slutte med at anbefale Lovforslaget. Naar Nogen vil betragte det som et Intet, da kan jeg ikke dele denne Tanke. Jeg antager, at man i alt Fald vinder saa Meget ved dette Lovforslag, at det er gjennemførligt, medens det andet Forslag, vi have behandlet — og heri antager jeg, at de fleste af de ærede Forslagsstillere, i alt Fald da det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solkstein-Ledeborg), ville være enige med mig — er uigennemførligt. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil være enig med mig deri, at det foreliggende Lovforslag, naar det bliver til Lov, vil udrette ikke saa lidt Godt, hvorimod det andet, som jeg antager aldrig vil blive til Lov, som følge deraf slet Intet kan udrette.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke Andet end anbefale det Forslag, som her foreligger, til det høje Thing. Det er efter min Mening en videre Udvikling af Kapitel 9 i Regjeringsforslaget. Naar der i § 2 er optaget en Bestemmelse, som gaar ud paa at henlægge visse Midler, der nu tilfalde Kommunekassen, til „de Fattiges Kasse“, samt at give Kommunerne Tilladelse til af deres Kasse at gjøre Tilskud til „de Fattiges Kasse“, saa finder jeg heller ikke nogen Indvendning at gjøre mod disse Bestemmelser, thi efter min Mening er det ligesom frantskielt heldigt for Kommunerne at optræde præventivt lige over for Fattigdommen. Der er ikke nogen Tvivl om, at det ofte maa siges fra Kommunerens Standpunkt at være en god Økonomi at træde hjælpende til i et Dieblif, hvor Bedkommende vælter saaledes, at det, at han ikke bliver hjulpen, vil føre ham over paa det offentlige Fattigvæsen, efter den almindelige Erfaring, at den, der engang er kommen ind under det offentlige Fattigvæsen, meget vanskeligt vil være i Stand til at løsgjøre sig fra den Stilling, hvori han saaledes er kommen, og ganske sikkert vil være en stadig Øjst ved det offentlige Fattigvæsen. Jeg tror saaledes, at uagtet man ad denne Bei og navnlig ved Bestemmelsen i § 2 Nr. 5 berører Kommunerne en Indtægt, som de nu have, vil det dog ikke stille sig saaledes, at Kommunerne i Virkeligheden ville have noget finantskielt Tab ved, at den Indtægt, som den nævnte Bestemmelse angaar, anvendes paa den her i Lovforslaget angivne Maade. Der er imidlertid et Forhold, som jeg paa Sagens nærværende Stadium skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa; det er Bestyrelsens Sammenfætning. Efter min Dverbevisning er en af de vigtigste Grunde til, at „de Fattiges Kasse“

ikke har havt den Fremgang og ikke stiftet den Nytte, som den kunde, den, at der ikke har været noget født Medlem af Kassen, der har ikke været nogen bestemt Person, til hvem man vidste, at man kunde henvende sig i det Dieblif, da man søgte en indre Trang til at give. Vi maa nemlig ikke miskjende, at denne Trang og Lyst til at give i Almindelighed ikke varer saa overordentlig længe; den kan meget let forsvinde, naar Bedkommende skal gjøre betydelige Offre for at udfinde, hvor han skal blive af med sin Gave. Jeg tror derfor, at det netop med Hensyn til, at der skal komme Noget ind i Kassen, maa anses for meget ønskeligt, at der er et bestemt født Medlem, til hvem man kan henvende sig, og hvem man kan give sin Gave, saa snart Sindet er stemt til at give. Jeg kan nu ikke finde Nogen, der bedre og naturligere kunde blive dette fødte Medlem af disse Kasser end Sognepræsten. Jeg hørte som Medlem af det andet Thing selv til den, der stemte for, at Præsterne udgik af Bestyrelsen for det tvungne Fattigvæsen; dette er, om jeg saa tør sige, nærmest en Politifag, og jeg erkjender, at Præstens Virksomhed ikke altid er paa sin Plads der. Men jeg mener, at i det frivillige Fattigvæsen, som er en Barmhertighedsfag, har Præsten et Omraade, som ligger fuldkommen for hans hele Virksomhed, og jeg føler mig fuldstændig forvisset om, at den Stilling, Præsten vil komme til at indtage ved disse Kasser, vil være meget gunstig for Kasserne og navnlig særlig stiftet til at skaffe Midler til at virke med. Jeg vil derfor meget indstændig henstille til det ærede Udvalg, der utvivlsomt vil faae dette Forslag til Behandling, og navnlig de ærede Forslagsstillere, om de ikke med mig kunde blive enige om, at man her optog Sognepræsten som født Medlem, i den fulde Dverbevisning, at man ad den Bei væsentlig vilde virke til en heldig Udvikling af disse Kasser. Jeg tror paa nærværende Stadium, hvor Sagen kun foreligger i sin Almindelighed, at burde indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Th. Nielsen: Det er egentlig nærmest, fordi jeg var Ordfører for det foregaaende Forslag, der var stillet af et Flertal i Udvalget, at jeg finder mig foranlediget til at sige et Par Ord. Jeg vil for øvrigt paa Forhaand udtale, at jeg ikke skal indlade mig paa nogen Diskussion med de ærede Forslagsstillere angaaende dette Forslag. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (K. Pedersen) skal jeg bemærke, at naar han sagde, at det andet Forslag gik i en anden Retning end dette, saa ser jeg slet ikke, at dette Forslag gaar i nogensomhelst Retning; det er en Bevægelse paa Stedet, om man vil. Den ærede Minister udtalte, at der saanedes en Præst i Bestyrelsen, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds mente, at Bestyrelsen var lidet talrig. Jeg vil anbefale at sætte 21 Med-